

ur Thomas Millroths recension i SDS 2015-07-02:

“Men det finns ju undantag. Särskilt konstnärer i den konstruktiva traditionen brukar vara bra på att få omgivning och verk att samspela. En av idéerna i den konstrikningen är ju att konst är miljö och tvärtom. Det ska svänga visuellt om vardagen.

Därför är det inte konstigt att **Alexius Huber** signerat två av parkens höjdpunkter. Han arbetar med enkla former i stål, som han slipar och formar så att ljuset bryts, omgivningen speglas, väder och vind reflekteras. Ofta rör sig den tunga metallen lätt som ett sommarmoln för vinden.

Han deltar med två mobiler. Först hänger i ett träd en geometrisk konstruktion, som långsamt snurrar och ramar in ljus och grönska till ett stycke föränderlig landskapskonst. Men allra mest imponerades jag av en rund, lätt välvd stålmobil med flimrande yta i ett buskage över en bäck, där vatten och trädkronor spelade och speglades i metallens yta. Stundtals kändes det som om mobilen löstes upp i ljus och flimrande grönska.

Huber kan platsspecifik konst.

En förbiilande ljusreflex, mer än så behöver skulptur i det fria inte vara.”

